

Δὲν εἶναι δὲ ἀνάξιον λόγου νὰ γνωρίσωμεν εἰς ποίαν γλῶτταν ἔγραψον οἱ δύο Πελασγοὶ ἐκεῖνοι, ποία τοῦλάχιστον ἦτον ἡ διάλεκτος ἢ τὸ ὕψος τῶν. Πότε συνειργάφη ἡ Πελασγοῦ ἱστορία, ἢ: τεμάχιον δημοσιεύει ὁ Αἰώ. διὰ τοῦ αὐτοῦ φύλλου του, δὲν ἡ-ξιάζω ἔσως νὰ ἐγράψῃ πρῶτον εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἀνηγέρθησαν ὁ Νῶς τοῦ Ὁμήρου καὶ τῆς ἱστορίας τὸ δις δις χίλια ἑξάκι ἑκατὶν καὶ ἑν, ἦτοι τὰ 404 π. Χ. Ἀλλὰ περιέχει τὰς ἀρχαιοτάτας παραδόσεις, ἀναμφισβήτητος ἐξ ἀρχαιοτάτων συγγραφεῶν, καὶ τέλος πάντων νεωτέρα τῆς ἐ. μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος δὲν εἶναι. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἔγραψον οἱ δύο Πελασγοί. . . Καὶ ΘΣ, ἡλκΗΝ καὶ ῥάρηΝ σώματα διαφέροντα καὶ νοῦς ὁξυτήΤΙ. — Ἐμματος ἦν ὁ πρῶτος ὅ τὰ γράμματα βροτΩΝ δείξας, καὶ ΙΣΑ Θεοῦ ΠΟΙΗΣΑΣ αὐτοὺς τῇ ἀρετῇ. — Ἐπεὶ καὶ δέκα ἦν τὰ γράμματα, ἡ Ἐμματος ἐπὶ στήλης χαλκῆς ΕΓΓΥΦΕ ΔΙΟΣ ΧΕΙΡΙ, τὰ καὶ Ἐμματος κληθέντα, ΑΡ ὅ καὶ στήλαι ΓΥΩΘΗΣΑΝ ἐνὶ ἐκάστῳ ΜΙΑ. — Θεοῦ τιμὰς λαμβάνων εἰς τὸν ἀπάρτα χρόνον παρὶ πᾶσι λαοῖς οὕτως ἐδίδασκε. — Καὶ πάντα Πελασγῶν ἀθλὰ κέκλετο ἐγλῆψε, σημεῖα τὰ αὐτοῦ χρησάμενος, ΣΥΝ ὁρῶσι καὶ τετραπύλοΙΣ καὶ χερσαίοις ὥσπερ παρτιπλοίοις γρήμιασιν Ἰεροῖς. — Ἐτερος δὲ ΤΟΙ Ἀρχεβότου ἀπόγονος υἱοῦ Πελασγοῦ — ἀνὴρ τὸν νοῦν δεινῶς καὶ τὰ ἐμματος γράμματα ΓΑ χρώμενος ταῖς μαντελαῖς, τὸν ἀριθμὸν ἠύξησεν εἰς ἑκτὰ πρὸς ταῖς ἐξήκοῦτα. — Τούτου ὁ Μελανδρὸς εἰς τὸν μετ' ἐπεὶ χρόνον, ὁ Πελασγοῦ υἱὸς Πάνακτος ὁ Θεσσαλός. — Ἀπασαί Πελασγῶν φυλαί. — ἔθουσ πέρματα εἰς ΘΑΟΚΑΥΤΩΣΙΝ. Οὕτως ἔγραψον οἱ Πελασγοὶ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. Οἱ ἀνέητοι καὶ οἱ ἀναθεῖς! Πρὶν ἐπιχειρήσωσι νὰ γράψωσι ἱστορίαν δὲν ἐλάμβανον καὶ τὴν γραμματικὴν νὰ μαθῶσιν ὀλίγον τὴν γλῶτταν τῶν, νὰ μὴ γίνωσι κατὰ γέλαστοι! Κεὶ διὰ νὰ γράψωσι τὰ ὡραῖα αὐτὰ Ἑλληνικὰ εἶχον γράμματα ἐπὶ πρὸς τὰς ἑκατὶν!

Ἡ ἐντύπωσίς μου λοιπὸν καὶ περὶ τῶν Πελασγικῶν γραμμάτων καὶ τῆς Πελασγικῆς ἱστορίας εἶναι, ὅτι ἀμφοτέρω εἰσι χυδαίου ἀπατεῶντος πλάσμα ὁχι μόνον κατὰ πτυστον, ἀλλὰ καὶ γελοῖον, διότι ὁ ἀπατεῶν αὐτός, ὅστις δὴποτε καὶ ἂν εἶναι, εἶναι ἀμαθέστατος, μὴ ἡξιάζων ὁχι τὰ Πελασγικά, ἀλλ' οὐδὲ τὰ κοινότερα τῶν Ἑλληνικῶν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΟΦΕΡ.

Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος τῶν Τυρολίων κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1809, ἐπὶ τοῦ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, ἐπαύτασιν αὐτῶν, ἐγενήθη, τὴν 22 Νοεμβρίου 1767, ἐν Ἀγίῳ Λεονάρδῳ τοῦ νομοῦ Παρτσέρθαλίας (Passeyrthal), ἀπὸ πατρὸς ξενοδόχου. Ἀνὰ λαβὼν δὲ καὶ αὐτὸς τὴν τοῦ ξενοδοχείου διεύθυνσιν,

μετῆλθε πρὸς ταῦτοις τὴν μετὰ τῆς Ἰταλίας ἐμπορίαν οἴνου καὶ ἵππων. Ἐτι ἀπὸ τοῦ 1796 διεπολέμησε πρὸς τοὺς Γάλλους παρὰ τὴν λίμνην Βήνακον (lac de Garde), ὡς ἀρχηγὸς ἐνὸς λόχου Τυρολίων. Ἐν ἔτει δὲ 1808, ὅτε βεβχία παρέστη ἡ ἀνανέωσις τοῦ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Βαυαρικῆς κυβερνήσεως δεσπαρέσκεια τῶν Τυρολίων ἀπέβη πάγκοινος, προσήλθον ἀπὸ Τυρολίας εἰς Βιέννην ἀπόστολοι μυστικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Ὁφερ, ἵνα καθυποδύλῳσιν εἰς τὸν ἀρχιδούκα Ἰωάννην τὰ παθήματα τῆς χώρας καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν εἶχε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς Βαυαρίας, μεθ' ἧς τὴν εἶχε συνενώσει ἡ σιδηρὰ τοῦ Ναπολέοντος θέλησις νὰ ἐνωθῇ δὲ πάλιν μετὰ τῆς Αὐστρίας, εἰς ἣν ἀνέκαθεν ἦτο προσηρτημένη. Ἐγένετο λοιπὸν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἀρχιδουκῆς, τὸ σχέδιον τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀνακτήσεως τῆς χώρας. Καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο διεκοινώθη κατὰ πᾶσαν τὴν Τυρολίαν προφορικῶς, διὰ τῶν πιστῶν τοῦ Ὁφερ ὁπαδῶν. Τὸ ἐπιχείρημα ἐπέτυχε, καὶ εἰς 3 ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου 1809, ἅπαντα σχεδὸν ἡ χώρα ἐλευθερώθη, δεσποισχίλιοι δὲ ἄνδρες Γάλλοι καὶ Βαυαροὶ ἠχμαλωτεύθησαν εἰς τρεῖς μάχας, ὧν τῆς μιᾶς πρῶτατος αὐτὸς ὁ Ὁφερ. Οὕτως ἀπαλλαγείσης ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀνω καὶ μέσης Τυρολίας, ὁ Ὁφερ μετέβη ἤδη εἰς τὴν μεσημβρινήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκίσης ἐξώσθησαν οἱ Γάλλοι μετὰ πολλῆς ζημίας. Ὅτε δὲ οἱ Γάλλοι, μετὰ τὰς περὶ Ἰκμυλίαν καὶ Ρεγενσβούργιον νίκας, προήλασαν ἐπὶ Βιέννην, οἱ Βαυαροὶ ἐνέβαλον αὐτοὺς εἰς τὴν ὁρεινὴν ἐκείνην χώραν. Καθ' ἣν ἡμέραν δὲ ἡ Βιέννη παρεδίδοτο, ὁ Αὐστριακὸς στρατηγὸς Χαστέλερος (Chasteler), ἡττηθεὶς κατὰ κράτος, ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ τῆς Τυρολίας, ἐγκαταλείπων εἰς αὐτὴν μόνον στρατιωτικὸν σῶμα ἄλλ' ὁ Ὁφερ, κατατροπώτας δις, τῇ 25 καὶ τῇ 29 Μαΐου 1809, τοὺς Βαυαροὺς περὶ τὸ ὄρος Ἰσελ, βιάζει αὐτοὺς νὰ ἐκχωρήσωσιν αὐτοὺς τῆς πατρίδος του καὶ ἤδη διενεεῖτο νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ τοῦ ἀφαιρέσαντος τὸ Κλαυενμπούργιον καὶ νὰ δώσῃ αὐτῷ νέαν ζωὴν καὶ νέους πόρους εἰς τὸ κίνημα τοῦ ἀπανταχόθεν ἀποκεκλισμένου καὶ παντὸς ἀπαστερημένου ἐκείνου τόπου, ὅτε ἐπῆλθε, μετὰ τὴν περὶ Οὐαγραμίαν μάχην, ἡ ἐν Ζναίμῳ ἀσχυρὴ τῆς 12 Ἰουλίου, δυνάμει τῆς ὁποίας οἱ Αὐστριακοὶ ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐκχωρήσωσιν ἀπᾶσιν τῆς Τυρολίας καὶ νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἡ περὶ τούτου ἀγγελία παρήγαγεν εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέντα λαὸν σφοδρὰ τὴν συγκίνησιν· οἱ Τυροῖσι ἤθελον νὰ μὴν ἀφήσωσιν τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ ἀπέλθωσι, νὰ λάβωσι διὰ τῆς βίας τὰ πολεμικὰ ὄπλα καὶ νὰ φονεύσωσι πάντας τοὺς αἰχμαλώτους. Προελήθη δὲ μὴ ἡ συμφορὰ αὕτη καὶ τὰ στρατεύματα ἀπῆλθον. Ἐν τούτοις ἐνέβαλαν εἰς Τυρολίαν ὁ στρατάρχης Λεφέβριος μετὰ 30—40000 Γάλλων, Βαυαρῶν καὶ Σαξόνων καὶ κατέλαβε συγχρόνως τὰς κυριωτέρας ὁρεινὰς θέσεις. Ὁ Ὁφερ ἐκρύβη κατ' ἀρχὰς εἰς σπήλαιόν τι τῆς Παρτσέρθαλίας, ἀλλ' ὅτε ὁ γενναῖος Σπακδάχερος, ὁ ἱερῶς Ἰωακίμ Ἀσπίγγερος καὶ ὁ Πέτρος Μαίερος

ἀνενέωσαν τὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμυναν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς 3—9 Αὐγούστου 1809 κατέβαλον ἐπαρρησιμμένως τοὺς ἐχθροὺς, προῆλθεν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ καὶ ὁ Ὄφερ, ἀναλαβὼν ἤδη τὴν ὑπερτάτην ἡγεμονίαν τῆς ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κυρίων καὶ προνομίων ἐπαναστάσεως Τιρολίας. Ὁ Λερέβριος, ἡγετῆς τῆς 13 Αὐγούστου καλὴν περὶ τὸ ὄρος Ἰσελ,

σωθῆ, ἀλλὰ διὰ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα δὲν ἐδέχθη τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν τοῦ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἐπὶ δύο δὲ μῆνας διετέλεσε κρυπτόμενος εἰς χιονοσκεπῆ τινα καλύβην τῶν ὀρέων καὶ οὐδ' αἱ ὑποσχέσεις, οὐδ' αἱ ἀπειλαὶ τῶν Γάλλων στρατηγῶν ἱσχυσάν νὰ εὕρωσι προδότην τινὰ τῆς καταφυγῆς ἐκείνης. Τελευταῖον ὁ ἱερεὺς Δονάυς, πάλαι μὲν ποτὲ φίλος τοῦ Ὄφερ διατελέσας, ἔπειτα δὲ νομίσας ἐνυτὸν ἀδικηθῆντα ὑπ' ἐκείνου, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν στρατηγὸν Βαρτγαϊν Διλλιέρτον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὃς τις ἰδὼν αὐτὸν εἰς τὸν γενναῖον τῆς πατρίδος πρόμαχον, αἰχμαλωτισθέντα οὕτω, τὴν 20 Ἰανουαρίου 1810, μεθ' ὅλων τῶν οἰκείων. Φουρούμενος δ' ἐπειμείων, ἀπῆλθεν εἰς Μάντουαν, ὅπου ἐδικάσθη ὑπὸ στρατοδικείου, τοῦδοποιου ἢ πλειονοψηφία δὲν ἐπέβαλε θανατικὴν ποινὴν. Ἀλλὰ διὰ τηλεγράφου διετάχθη ἐκ Μεδολάνων ἡ ἐντὸς 24 ὥρων θανάτωσις τοῦ Ὄφερ, ὃς τε ἡ μεσολάβησις τῆς Αὐτρίας ἥτις ἤθελε βεβαίως εἰσακουσθῆ, ὥστε προέκειτο ἤδη ὁ γάμος τοῦ Ναπλέοντος, μετὰ τῆς Μαρίας Λουδοβικείας, ἐπῆλθε βραδείως. Ὁ Ὄφερ ἐταυρεκρίσθη εἰς Μάντουαν τὴν 20 Φεβρουαρίου 1810, ἀντεπεξῆλθε δὲ εἰς τὸν θάνατον γενναίως, δὲν ἐδέχθη νὰ τῷ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διέτεξε μόνος αὐτὸς « πῦρ ».

Ἀνδρέας Ὄφερ.

ἡγεκρίσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ δὲ Ὄφερ διεξήγαγεν ἤδη τὴν στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν διοίκησιν, ἐν μίᾳ τῶν δεινότερων ἀνωμαλιῶν, μέχρι τῆς ἐν Βιέννῃ εἰρήνης (14 Ὀκτωβρίου). Τότε, προτρέψαντος τοῦ ἀρχιδουκὸς Ἰωάννου δι' ἰδίας ἐπιστολῆς τοὺς Τιρολίους εἰς ὑποταγὴν, καὶ εἰς ἀλόντων ἀπάντα γόθεν ἐχθρικῶν σωμάτων εἰς τὰ Τιρολικὰ ὄρη, ὁ Ὄφερ ὑπετάχθη, κατὰ τὸν Νοέμβριον, εἰς τὸν ἀντιβασιλέα Εὐγένιον καὶ εἰς τὰ βαυαρικὰ στρατεύματα. Ἀλλ' ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀγγελίαν ὅτι ἐπέρχεται νικηφόρος ὁ ἀρχιδουξ Ἰωάννης, ἀνέλαβε πάλιν τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε μὲν πολλαχοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἡ ἀντίστασις δὲν ἦτον ἤδη γενικὴ ἀναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ. Τότε ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ

Ο ΛΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Τὸ Λουῆρον, τὸ λαμπρότερον καὶ σεβαστότερον οἰκοδόμημα τῶν Παρισίων, ἄλλοτε κατοικία τῶν βασιλέων, εἶναι τὴν σήμερον ναὸς τῆς καλλιτεχνίας. Αἱ πολυτελεῖς αὐτοῦ αἰθουσαὶ κατοικοῦνται σήμερον ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιίας καὶ τῆς νέας ζωγραφικῆς, καὶ κατ' ἔτος ἐν αὐταῖς γίνεται ἡ τὴν πρόσοδον τῆς τέχνης μετροῦσα καὶ ἐνταυτῷ προκαλοῦσα ἐκθεσις τῶν ἔργων τῶν συγχρόνων ζωγράφων. Ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀνοίγονται καθ' ἐκάστην αἱ πύλαι τοῦ καταστήματος, καὶ ἡ εἴσοδος εἶναι εἰς ῥητὰς ὥρας ἐπιτετραμμένη εἰς ἕκαστον προ-